המלך מת, יחי המלך החדש!

תראי איזה מאמי

תראי איזה חמודי

זוכרים את אי־טי, הדמות הקטנה והמיפלצתית ששינתה את חיי ילדינו ואת חיינו שלנו? הדמות שרוששה את כיסינו באופן שיטתי במשך כמעט שנה תמימה — 4 כרטיסי קולנוע לאי־טי, 2 חולצות אי־טי, 2 סיכות אי־טי, 3 ספרים על אי־טי, חגורת אי־טי, בובות אי־טי וחלומות זוועה על אי־טי.

נגמר אי־טי. עוד ניזכר בו בחיבה וברכות במשך השנה הקרובה, שתהיה השנה של הג'דיי.

היום ראיתי את הסרט הזה ואני מוכרחה להודות שאי־טי ניראה כמו שימלת השבת של חנה'לה לידו.

שובו של הג'דיי הוא החלק השלישי מתוך טרילוגיה שהתחילה במילחמת הכוכבים, המשיכה בהאימפריה מכה שנית ועכשיו בזוועה הנוכחית, שובו של הג'דיי. אולי מי שראה את שני החלקים הקודמים ידע למה לחכות ולא מסתובב עכשיו עם הרגשה גועל. אבל למאושרים כמוני, שהצליחו להתחמק משני החלקים הראשונים, בא שובו של הג'דיי והעניש אותם על כך, ובעוצמה שרק חבורה של אמריקאים מטורפים יכולים להמציא.

הסרט מספר על מילחמתם של שלושה טובים נגד כוחות איפריית החושך בכוכב המוות. האפקטים הקולנועיים הם באמת מדהימים, וגם אדם בעל רמיון עשיר שבעשירים לא יצליח לתאר אותם בכתב, או אני לא מנסה.

בשביל בן־אדם מהדור הישן, כמוני, זהו סרט־זוועות לא מובן. מלבד שלושת הטובים, שהיתה להם צורה של אנשים, לא הבנתי לכל אורך הסרט מי נגד מי, מי יורה במי והחלליות של מי מתפוצצות. לעומת זאת לשני הבנים שלי (שהם לא דור אחר, אלא 100 דורות קדימה) הסרט היה חוויה מרגשת ומובנת ואפילו נעימה. כל פעם שאת המסך כיסתה דמות מדהימה בגועליותה, ניסיתי לכסות את עיניו של בני הקטן, כדי שלא יקבל גועל. הילד היה מוריד את ידיי מעיניו וצועק לעברי: „תיראי איזה מותק!" „תיראי איזה מאמי!"

כשיצאנו מבית־הקולנוע, שאל אותי מישהו אם אמליץ לקוראים שלי לראות את הסרט. אמרתי לו שסרט שעשה במשך שבוע ימים יותר מ־41 מליון דולר לא בדיוק זקוק להמלצה שלי. זו היתה תשובה טובה מאוד, בעיקר מפני שאין לי מושג אם אני ממליצה או לא. זה גם לא חשוב, כי כל אחד שיש לו איזה שהם ילדים ממילא ילך לסרט הזה לפחות שלוש פעמים, ואלה שאין להם ילדים ילכו לראות על מה כולם מדברים.

ערב שקט בכביש

אנחנו מתלבשים יפה, בעלי ואני. לוקחים את בקבוק היין הארוז וצועדים לעבר המכונית המצ'וקמקת שלנו, כדי לנסוע לחברים לארוחת־ערב. נחמד, לא?

„אתה רוצה שאני אנהג?"

„לא, עזבי, אני אנהג."

נכנסים לאוטו.

„תיראי איך הדבילים סגרו אותי."

„אבל אני יושבת באוטו שלך."

„גורל. גורל."

„למה אתה נוסע כל־כך מהר?"

„את לא רואה שהוא נדבק לי לתחת?"

„אז תן לו לעבור אותך."

„באמת? למה?"

„אתה רואה את האופניים האלה?"

„איזה אפניים? נו בטח. מה אני עיוור?"

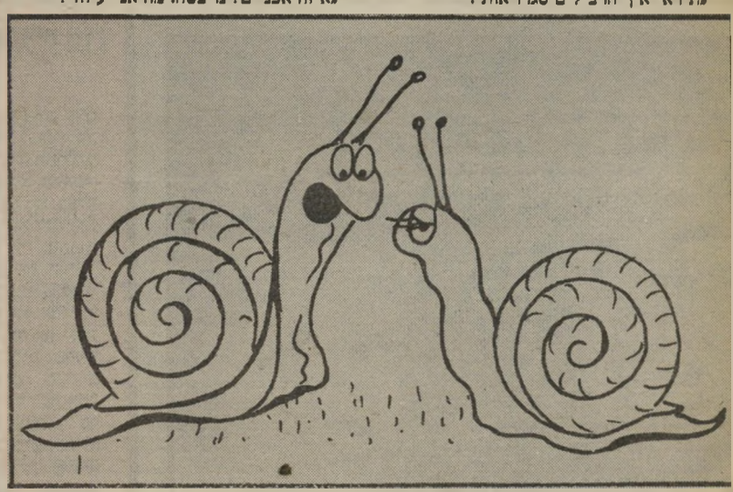

דרוש בעל חילזון

„לא נורא, תצליח לצאת."

„כן, אבל למה הם צריכים לסגור ככה?"

„אני לא יודעת, אני לא מכירה אותם אישית."

„את מצחיקה לי את התחת."

„אולי תפסיק להתעצבן כבר?"

„אני לא מתעצבן, זו את שמתעצבנת."

נוסעים.

„תיראי, תיראי איך השמוק הזה נוסע!"

„אני רואה."

„נהג של שבת."

„אבל היום יום שלישי!"

„תמיד את מתווכחת."

„תיזהר!"

„שהוא יזהר."

טרח! ברקס איום ואני נדבקת לשימשה הקידמית.

„איך אתה נוהג?"

„איך אני נוהג! ראית את המטומטם שחצה את הדרך שלי?"

„מה איכפת לי המטומטם ההוא. עצור! אתה לא רואה עצור?"

„איך אני יכול לראות משהו כשאת מבלבלת את המוח כל הזמן?"

„כי אתה נוהג כמו פסיכי."

„מותק, אני נהגתי לפני שאת נולדת."

„אז כנראה שכחת מאז."

„תגידי, למה את לוחצת עם הרגל הימנית שלך כל הזמן? במקום שלך אין ברקסים, כבר אמרתי לך."

„כי אי־אפשר לנהוג כמו שאתה נוהג."

„מה זאת אומרת אי־אפשר? עובדה."

„הוי, תיזהר! הוא כימעט נכנס בך!"

„נו, אולי גם בזה אני אשם?"

„כן. תפסיק להתחרות עם כל הנהגים על הכביש."

„את יודעת מה? אולי תימצאי לך איזה בעל שהוא חילזון?"

* * * *

דרוש בעל חילזון. רצוי בלי רשיון נהיגה. נא לפנות למערכת.

ספר חדש

ספר חדש, שיצא בהוצאת זמורה ביתן, הוא סיפרה של הפסיכולוגית האמריקאית ד"ר ג'וס בראדרס. על גב הספר כתוב שהיא כתבה אותו כשהמטרה העומדת לנגד עיניה — לספק לקוראות שפע של מידע על המין הגברי — מידע מעניין, חדשני, המבוסס על מחקרים עדכניים של ביולוגים, נוירולוגים, גנטיקאים. כל הידע הזה נועד לעזור לנו להבין אותם, ולהבין פירושו לסלוח. כלומר, להבין שלכל מיני חולשות שלהם, שיגיונות שלהם, מחדלים שלהם, משובות שלהם, יש רקע במיבנה התא, או בהורמונים, או בהתפתחות שונה של תאי המוח שלהם.

עד כאן קראתי והפסקתי. זה מהפחד שמא אתחיל להבין אותם ולסלוח להם ואז הלכו לי חצי מהגאות החיים. אם הם (במיקרה שלי הם זה בעלי) לא קנה לי מתנה ליום־ההולדת שלי, למשל, או איחר הביתה בשלוש שעות בלי להודיע, או התעצבן עלי שאיחרתי בשלוש שעות בלי להודיע, או שכח להביא את הילד מהגן, או אמר לי שאנו מבזבזות את כל הכסף על שטויות — אני לא רוצה להבין אותו או לסלוח לו. אני רוצה להתעצבן עליו ולצעוק ולריב ולהעלב. לא מעניין אותי תאי המוח שלו. מעניין אותי איך הוא מתנהג אלי.

חברה שלי ראתה את היחס שלי לספר הזה

ולקחה אותו ממני. היא כבר בעמוד 200 ואומרת שזה ספר מאוד מעניין. באמת יש לי חברות מכל הסוגים.

אז אם אתן מתות להבין אותם ולסלוח להם, בבקשה. כמה כבר עולה ספר בכריכה רכה?

בושה

תתביישי לך, הטלוויזיה הישראלית, שהורדת לנו את קאז. למה דווקא הוא? יכולתם לשאול את העם והוא היה מציע לכם מה להוריד.

בצרק מאשימים אתכם שאתם מראים רק דברים שליליים ומעלימים את הדברים הטובים. בחור כמו קאז, שפשע וחזר למוטב והחזיר את חובו לחברה, ועכשיו הוא עוזר לחלשים ודופק את הרעים — זה אתם מורידים. ומה אתם מראים? את תוכנית הסאטירה מוקד, שהיא תוכנית אנטי־ממשלתית קיצונית (במיוחד כשמראיינים בה אנשי קואליציה), את התוכנית הטראגית מבט אתם מראים לעם כל ערב, ואחר־כך אתם מתפלאים שהעם שבור.

את כולבוטק אתם מראים לנו, שנרדע כמה רמאים וגנבים יש בארץ, ובאיזה שיטות מתוחכמות הם מסדרים אותנו. באמת יופי. תודה לכם.

אז למה דווקא קאז? כי זו תוכנית אינטליגנטית. גאולה כהן אמרה האינטלי־גנטים הם מתנשאים, ואתם אכלתם את זה. ניראה אתכם מורידים את דאלאס. גיבורים נגד קטנים אתם.

האגודה להחזרת „קאז"
אירגון א־סוליטי